

Vypravěno

dne 29. 7. 2015

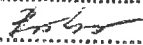
MLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0554 r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 29. 7. 2015
podpis:

MVCRP00WKA0H

V Praze dne 29. července 2015
Č. j.: MV- 59256 - 5/VS- 2015

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), rozhodl o včasném rozkladu

Lančyn – Ukrajina, státní občanky Ukrajiny, trvale bytem :

1, (dále jen „žadatelka“), proti rozhodnutí odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 25. 3. 2015, č.j.: VS-652/835.3/2-2014, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad z a m í t á.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žadatelka požádala dne 12. 12. 2013 prostřednictvím Úřadu městské části Praha 18, (dále jen „úřad“), o udělení státního občanství České republiky. Žadatelka je rozvedená, z manželství s ukrajinským státním občanem se jí narodily tři dnes již zletilé dcery, z nichž dvě získaly v roce 2014 státní občanství České republiky. Žadatelka je jedním ze dvou společníků a jednatelů obchodní společnost

s.r.o., zabývající se mj. pronájemem nemovitostí, bytů a nebytových prostor a přípravnými stavebními pracemi. Trvalý pobyt jí byl povolen od 6. 9. 2006.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 15. 5. 2014 řízení o žádosti přerušilo a současně vyzvalo žadatelku k předložení v usnesení konkretizovaných dokladů. Žadatelka byla rovněž informována podle ustanovení § 47 správního řádu o zahájení správního řízení a o svém právu podle ustanovení § 36 a § 38 nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Na základě obdržených dokladů dne 16. 6. 2014 Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 4. 9. 2014 znovu přerušilo řízení a vyzvalo žadatelku k předložení dalších dokladů, které byly doručeny Ministerstvu vnitra dne 8. 10. 2014.

II.

Po komplexním zvážení všech podkladů pro vydání rozhodnutí Ministerstvo vnitra konstatovalo, že žadatelka splňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona č. 40/1993 Sb., tj. má na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu nejméně pěti let povolen trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržuje, nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin, pohovorem před úřadem dne 12. 12. 2013 prokázala požadovanou znalost českého jazyka a splnila i požadavek na plnění povinností na úseku pobytu cizinců, veřejného zdravotního pojištění, sociálního zabezpečení, důchodového pojištění, daní odvodů a poplatků.

Podmínka pozbytí dosavadního státního občanství podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb. se na základě přechodného ustanovení § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), neproказuje.

III.

Zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 3. 2015, č.j.: VS-652/835.3/2-2014, bylo žadatelce doručeno dne 30. 3. 2015. Dne 9. 4. 2015 podala žadatelka osobně proti tomuto rozhodnutí včasný rozklad.

V rozkladu žadatelka uvedla, že k jeho podání ji zejména vedla skutečnost, že Ministerstvo vnitra nepřihlédlo ke všem aspektům podané žádosti. Přestože je v rozhodnutí uvedeno, že splňuje všechny zákonné podmínky pro udělení státního občanství, byla její žádost zamítnuta. Žadatelka uvedla, že rozpor spatřuje v tom, že Ministerstvo vnitra při posuzování žádosti nevycházelo ze stanoviska úřadu, který její žádost doporučil kladně vyřídit. Osobní znalost zaměstnanců úřadu pak podle žadatelky vychází jak ze znalosti jejího rodinného zázemí, kdy její dvě dcery získaly v roce 2014 státní občanství České republiky, tak ze znalosti její osoby v rámci jejich aktivit společenského života v místě bydliště.

Ke konstatování Ministerstva vnitra v zamítavém rozhodnutí, že právní postavení cizince s přiznaným trvalým pobytem v České republice umožňuje realizovat životní potřeby a aktivity žadatelky, namítá, že není přihlíženo k jejím subjektivním pocitům a k občanským postojům, kdy si po dobu pobytu na území České republiky vytvořila nejen svým chováním, vystupováním a jednáním vztah ke spoluobčanům i k celé společnosti v takové míře, že i ona sama se již vnímá, jako kdyby byla občanka České republiky.

Z těchto důvodů žadatelka navrhuje, aby ministr vnitra napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Ministerstvu vnitra k novému řízení.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra předem konstatuje, že státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu a je v současné době všeobecně přijímán.

Na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že osoba žádající o udělení státního občanství České republiky splňuje všechny podmínky stanovené zákonem č. 40/1993 Sb. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv.

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně č. 40/1993 Sb., nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje.

V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit

podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabyt jeho státního občanství, a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51). Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra, vychází tedy z toho, že žadatelé musí splnit podmínky, vyplývající z uvedených právních předpisů a musí být zřejmé, že jejich integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně. Přitom nejen mohou, ale i musí v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky posoudit všechny právně významné skutečnosti.

V.

K obsahu podaného rozkladu ministr vnitra uvádí, že mu je doporučující stanovisko úřadu dobře známo. Přestože Ministerstvo vnitra ve svém rozhodnutí konstatovalo, že žadatelka splňuje zákonné podmínky pro udělení státního občanství České republiky, čímž podmínil úřad své doporučující stanovisko, je nezbytné zdůraznit, že rozhodnutí o vyhovění či nevyhovění žádosti je ve výlučné pravomoci Ministerstva vnitra, které není v žádném případě vázáno stanoviskem příslušného úřadu, který žádost přijímal a to bez ohledu na to, zda tento úřad disponuje k žadatelce podrobnějšími informacemi než samotné Ministerstvo vnitra. V této souvislosti ministr vnitra zdůrazňuje, že stanovisko příslušných úřadů, jež jsou k žádostem dokládána, nemají pro Ministerstvo vnitra závazný charakter, nýbrž i tato stanoviska podléhají zásadě hodnocení důkazů zakotvené v ustanovení § 50 správního řádu. K tomu ministr vnitra dodává, že mu rovněž nebyla neznáma informace o tom, že státní občanství České republiky bylo uděleno dvěma mladším dcerám žadatelky. Samotnou námitku žadatelky, že Ministerstvo vnitra nepřihlédlo k jejím subjektivním pocitům a k občanským postojům, je podle ministra vnitra třeba odmítnout jako irelevantní. Ministr vnitra ale v obecné rovině konstatuje, že vnitřní pocity žadatelů a jejich občanské postoje jsou velmi těžko prokazatelné a ověřitelné. Žadatelka sama ostatně ani žádné své občanské postoje nespécifikovala.

Ministr vnitra shodně se stanoviskem Ministerstva vnitra dospěl k závěru, že v případě žadatelky jí právní postavení cizince s přiznaným povoleným trvalým pobytem, stejně jako její starší dceři, žijící na společné adrese bydliště se žadatelkou, plně umožňuje bezproblémově realizovat veškeré své pracovní a případně podnikatelské aktivity. Ministr vnitra znovu zdůrazňuje, že z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto

dostatečným způsobem zajišťuje zcela adekvátní podmínky pro život žadatelů na území České republiky, a že na udělení státního občanství nelze pohlížet jako na nárokový krok, ke kterému má nevyhnutelně dojít po uplynutí jisté doby trvalého pobytu v České republice.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr vnitra přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Na základě výše uvedeného ministr vnitra proto rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

